ଗୋରି ଗୌରୀ ନାଇଡୁ (ନାବାଳକ) ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ବନାମ

ଥଣ୍ଡ୍ରୋଥୁ ବୋଡେମ୍ମା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ଜାନୁଆରୀ 9, 1997

[ଜି. ଏନ୍. ରାୟ ଏବଂ ଜି. ବି. ପଟ୍ଟନାୟକ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଦେୱାନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତା, 1908: ଧାରା 11 - ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ - ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଯଦି ସକ୍ଷମ ଅଧିକାରିତା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମକଦ୍ଦମାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଛନ୍ତି, ତେବେ ପକ୍ଷ ଉପରେ ଏକ ଆନ୍ତଃ-ପକ୍ଷୀୟ ରାୟ ପାଳନୀୟ ହୋଇଥାଏ - ଏକ ପୂର୍ବ ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ଅଦାଲତ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ ଯେ ହିନ୍ଦୁ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଦାନପତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ବୈଧ ନଥିଲା - ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିଲା ଉକ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଥିଲା - ଉକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଦାନଗ୍ରାହୀ କୌଣସି ମାଲିକାନା ଦାବି କରିପାରିନଥିଲେ - ଏହା ଯୁକ୍ତି କରିବାକୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ନଥିଲା ଯେ ଏକ ପାରିବାରିକ ସମାଧାନକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଦାନପତ୍ରର ବୈଧତାକୁ ଆପତ୍ତି କରିବାରୁ ବିପରୀତ ପକ୍ଷ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇଥିଲେ ।

କାଲେ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ଡେପୁଟି ଡିରେକ୍ଟର ଅଫ କନ୍ସୋଲିଡେରେସନ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, [1976] 3 SCC 119, ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲୀୟ ଅଧିକାରିତା: ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 242/1987 ।

L.P.A ସଂଖ୍ୟା 134/1980 ରେ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 31.3.86 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ କେ. ରାମ କୁମାର, ସୁଶ୍ରୀ ଆଶା ନାୟାର, ୱାଇ. ସୁବ୍ବା ରାଓ ଏବଂ ସି. ବାଲାସୁବ୍ରମଣ୍ୟମ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଆର୍. ଭେନୁଗୋପାଳ ରେଡ୍ଡୀ ଏବଂ ବି. କାନ୍ତା ରାଓ ।ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା:

ଅଧିକାର ପତ୍ର ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 134/1980 ରେ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୁଇ ଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ବିଚାରପୀଠ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ହୋଇଥିବା 31 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1986 ତାରିଖର ରାୟ

ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏହି ଅପିଲ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ହୋଇଛି । A.S. ସଂଖ୍ୟା 29/1977ରେ 23 ଏପ୍ରିଲ, 1979 ତାରିଖର ରାୟରୁ ଉକ୍ତ ଅଧିକାର ପତ୍ର ଅପିଲ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିଲା ।

ଏହି ଅଦାଲତରେ ଅପିଲକାରୀମାନେ, ଉତ୍ତରଦାତା ଏମ୍. ଥଣ୍ଡ୍ରୋଥୁ ବୋଡେମ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତି ପାର୍ବତୀ ପୁରମଙ୍କ ଅଦାଲତରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା O.S. ସଂଖ୍ୟା 10/1973 ରେ ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 4 ଙ୍କର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ବିଭାଜନ ଏବଂ ଅତୀତ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତର ଲାଭ ସହିତ A ଏବଂ F ଅନୁସୂଚୀରେ ବାଦୀଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ତାଙ୍କର ଅଧା ଅଂଶକୁ ଅଲଗା ରଖିବା ପାଇଁ ଉପରୋକ୍ତ ବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମକଦ୍ଦମା କରାଯାଇଥିଲା । ଏପରି ମକଦ୍ଦମାକୁ ବିଜ୍ଞ ଅଧସ୍ତନ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ଅପିଲ, ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 514/1968 ହୋଇଥିବାରୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ତା'ପରେ ବାଦୀ ଆନ୍ଧ୍ରପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 29/1977 କୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏପରି ଅପିଲକୁ ମଧ୍ୟ ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରି ଖାରଜ କରିଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ପାରିବାରିକ ସମାଧାନର ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ବିଭାଜନ ସମୟରେ ଏପରି ଦଲିଲର ବୈଧତାକୁ ଆପତ୍ତି କରିବାରୁ ବଞ୍ଚିତ କରାଯାଇଥିଲା, ସେମାନେ ଉକ୍ତ ପାରିବାରିକ ସମାଧାନ ଦ୍ୱାରା ଲାଭ ପାଇଥିଲେ । ଏହା ପରେ ବାଦୀ ଅଧିକାର ପତ୍ରର ଖଣ୍ଡ 15 ଅନୁଯାୟୀ ଦୁଇ ଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ବିଚାରପୀଠ ନିକଟରେ ଅପିଲ ଆଗତ କରିଥିଲେ । ଏପରି ଅପିଲକୁ ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଦୁଇ ଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ବିଚାରପୀଠ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ ଯେ ଗୌରାମ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଷ୍ପାଦିତ ସମସ୍ତ ଚାରୋଟି ଦାନପତ୍ରକୁ ଅସିଦ୍ଧ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଉକ୍ତ ଦାନପତ୍ର ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ସ୍ୱତ୍ୱ ଦାବି କରିବାକୁ ଦାନଗ୍ରାହୀଙ୍କ ପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହି ମକଦ୍ଦମାକୁ ଦୁଇ ଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ବିଚାରପୀଠ ଦ୍ୱାରା ଡିକ୍ରି କରାଯାଇଥିଲା ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ହାଜର ହୋଇଥିବା ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ରାମ କୁମାର ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ ପରିବାରର ପକ୍ଷ ଏବଂ ନିକଟ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ବଂଶଧରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପାରିବାରିକ ସମାଧାନ କିମ୍ବା ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଯଦି ପାରିବାରିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଜାଲିଆତି ଦ୍ୱାରା ଅସିଦ୍ଧ ହେଉନାହିଁ, ତେବେ ଉକ୍ତ ପାରିବାରିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ପାରିବାରିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଏହି ଯୁକ୍ତିର ସମର୍ଥନରେ ସେ *କାଲେ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ* ବନାମ *ଡେପୁଟି ଡିରେକ୍ଟର ଅଫ୍ କନ୍ସୋଲିଡେସନ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* [1976]

3 SCC 119 ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଏହି ଅଦାଲତର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଛନ୍ତି । ଉକ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯେତେବେଳେ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟ କିମ୍ବା ନିକଟ ସମ୍ପର୍କୀୟମାନେ ସେମାନଙ୍କ ମତଭେଦ ଏବଂ ବିବାଦକୁ ଦୂର କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ବିବାଦପୂର୍ଣ୍ଣ ଦାବି କିମ୍ବା ବିବାଦୀୟ ଅଧିକାରକୁ ଥରେ ସମାଧାନ କରିବାକୁ ଏବଂ ମୀମାଂସା କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ପରିବାରରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ଏବଂ ସଦ୍ଭାବନା ସ୍ଥାପନା କରିବାକୁ ମାନସିକ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ବୈଷୟିକ ଆଧାରରେ ପାରିବାରିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରାଯିବ ନାହିଁ । ପାରିବାରିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନିଜ ପାଇଁ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ନିରପେକ୍ଷତା ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୁଏ, ଏବଂ ଯଦି ସଙ୍କୋଚତା ଥାଏ, ଯଦିଓ ସେଗୁଡିକ ଏକ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଭାବରେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ପକ୍ଷଙ୍କ ଏକ ତ୍ରୁଟିକୁ ଉପେକ୍ଷା କରି ଆଗକୁ ବଢ଼ିଛି, ତେବେ ଏହା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବ, ଭୁଲରେ କିମ୍ବା ଏହି ତଥ୍ୟର ଅଜ୍ଞତାରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି ଯେ ସେମାନଙ୍କର ଅଧିକାର ପ୍ରକୃତରେ କାହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ଉକ୍ତ ରାୟରେ ଏହା ମଧ୍ୟ ସୂଚିତ କରାଯାଇଛି ଯେ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ପରିବାରକୁ ଦୀର୍ଘ ଦିନ ଧରି ଚାଲିଥିବା ମକଦ୍ଦମା କିମ୍ବା ଚିରସ୍ଥାୟୀ ବିବାଦରୁ ରକ୍ଷା କରିବା ଯାହା ପରିବାରର ଏକତା ଏବଂ ସଂହତିରେ ବାଧା ଏବଂ ପରିବାରର ବିଭିନ୍ନ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଘୃଣା ଏବଂ ତିକ୍ତଭାବ ସୃଷ୍ଟି କରେ । ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ ଯେ ପାରିବାରିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ବିଷୟରେ, ନ୍ୟାୟାଳୟମାନେ ପାରିବାରିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସପକ୍ଷରେ ଅଛନ୍ତି । ବୈଷୟିକ କିମ୍ବା ତୁଚ୍ଛ କାରଣକୁ ଅଣଦେଖା କରାଯାଇଥାଏ । ସମାଧାନ ହୋଇଥିବା ବିବାଦର ଅସ୍ଥିରତାକୁ ରୋକିବା ପାଇଁ ସ୍ତମ୍ଭନ ନିୟମକୁ ଲାଗୁ କରାଯାଇଛି । ଉକ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି, ଶ୍ରୀ ରାମ କୁମାର ଉପସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତି ମଧ୍ୟ ପାରିବାରିକ ସମାଧାନର ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସ୍ତମ୍ଭନର ଏହି ଉତ୍ତମ ଫଳଦାୟୀ ନୀତି ପ୍ରୟୋଗ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଉକ୍ତ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ରାୟକୁ ଦୁଇ ଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ବିଚାରପୀଠ ରଦ୍ଦ କରିବା ଉଚିତ୍ ନଥିଲା ।

ତେବେ ଏହା ଆମ ପାଇଁ ପ୍ରତୀୟମାନ ହେଉଛି ଯେ ପୂର୍ବରୁ ଶ୍ରୀକାକୁଲମର ବିଜ୍ଞ ଅଧସ୍ତନ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଅଦାଲତରେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇଥିଲା ଯାହା ମୂଳ ମକଦ୍ଦମା ସଂଖ୍ୟା 50/1954 ଥିଲା । ଉକ୍ତ ମକଦ୍ଦମାରେ, ବୋଡ଼େମ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଦାନପତ୍ରର ବୈଧତା ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା । ବିଜ୍ଞ ଅଧସ୍ତନ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ହିନ୍ଦୁ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଉକ୍ତ ଦାନପତ୍ର ଗୁଡ଼ିକ ବୈଧ ନଥିଲା । ଏହି ଅପିଲକୁ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା

514/1968 ଭାବରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ 12.2.1971 ତାରିଖର ରାୟ ଦ୍ୱାରା, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉକ୍ତ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 514/1968କୁ ଫଏସଲା କରିଥିଲେ ଯେଉଁଥିରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ ଯେ ଦାନପତ୍ର ଗୁଡ଼ିକ ଆଇନତଃ ଅବୈଧ ଥିଲା । ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟ ଦ୍ୱାରା, ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୁଇ ଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ବିଚାରପୀଠ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ ଯେ ଉକ୍ତ ଦାନପତ୍ରକୁ ଅବୈଧ ଘୋଷଣା କରାଯିବା ଦୃଷ୍ଟିରୁ, ଉକ୍ତ ଦାନପତ୍ର କିମ୍ବା ପାରିବାରିକ ସମାଧାନର ଆଧାରରେ ମାଲିକାନା ଦାବି କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆମ ମତରେ, ଦୁଇ ଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ବିଚାରପୀଠର ଏପରି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଯଥାର୍ଥ ଅଟେ କାରଣ ଦାନପତ୍ରକୁ ଅବୈଧ ଘୋଷଣା କରିବାରେ ଉକ୍ତ ପୂର୍ବ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଅଟେ । ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପୂର୍ବ ମକଦ୍ଦମାରେ ଉକ୍ତ ଦଲିଲର ବୈଧତା ଉପରେ ପୂର୍ବ ରାୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଉକ୍ତ ସ୍ଥାନାନ୍ତରକୁ ବୈଧ ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ପାଇଁ ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକରେ ବିଜ୍ଞ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରାଯିବା ପରଠାରୁ ସ୍ତମ୍ଭନର ନୀତି ଉପରେ ବିଚାର କରିବାର କୌଣସି ସୁଯୋଗ ନାହିଁ । ଆଇନରେ ଏହା ସ୍ଥିର ହୋଇଛି ଯେ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଯଦି ସକ୍ଷମ ଅଧିକାରିତା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମକଦ୍ଦମାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥାନ୍ତି, ତେବେ ପକ୍ଷ ଉପରେ ଏକ ଆନ୍ତଃ-ପକ୍ଷୀୟ ରାୟ ପାଳନୀୟ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ, ଆମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ବିବାଦୀୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ପାଉନାହୁଁ । ତେଣୁ ଏହି ଅପିଲଟି ବିଫଳ ହୋଇଛି ଏବଂ ଖର୍ଚ୍ଚ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ବିନା ଖାରଜ ହୋଇଛି ।

ଟି. ଏନ୍. ଏ. ଅପିଲଗୁଡ଼ିକ ଖାରଜ କରାଯାଇଛି ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷା ରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ସୁଶ୍ରୀ ସଙ୍ଗୀତା ଲେଙ୍କା,
ଅନୁବାଦିକା,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ